

Sygn. akt I C 1521/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...). z/s w L.

przeciwko B. T.

o zapłatę kwoty 1.848,32 zł

oddala powództwo.

sygn. akt IC 1521/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z/s w L. wniosła pozew przeciwko B. T. o zapłatę kwoty 1848,32 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że w wyniku umowy cesji z dnia 17.10.2012r. nabyła od (...) S.A. wierzytelność, z tytułu świadczenia usług, związanych z umową abonamentową, dochodziła od pozwanego zapłaty za wykonane usługi w łącznej wysokości 1848,32 zł, wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z załączonym do pozwu częściowym wykazem wierzytelności z dnia 17.10.2012r.

Pozwana przyznała, że zawarła umowę z (...) S.A., wyjaśniła, że nie uchyła się od spłaty, ale nie ma na to środków, poza tym nie wie, z jakiego tytułu powód dochodzi zapłaty poszczególnych kwot, nie wie, czego dotyczą dokumenty na kwoty 132 zł, 50 zł i 1180 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi skutki prawne, w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność, przysługującą względem pozwanej, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwana, wbrew warunkom umowy, zawartej z (...) S.A. w W., nie wykonała świadczenia, do którego zobowiązała się w umowie (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc). Pomimo wyraźnego zobowiązania, powód nie przedłożył dokumentów, wymienionych w częściowym wykazie wierzytelności z dnia 17.10.2012r., dołączonym do pozwu, na którym opierał swoje roszczenia, tj. faktur na kwoty: 132,54 zł z dnia 23.05.2011r., na kwoty 50 zł z dnia 21.06.2011r., 25.07.2011r., 30.08.2011r. oraz noty obciążeniowej na kwotę 1180,74 zł z dnia 26.09.2011r. Pomimo zobowiązania powód nie wyjaśnił również z jakiego tytułu domaga się zapłaty poszczególnych kwot oraz nie wskazał podstawy ustalenia wysokości i terminu płatności.

Poza brakiem wykazania istnienia wierzytelności względem pozwanej w wysokości 1848,32 zł, brakiem wykazania terminu wymagalności świadczenia, a co za tym idzie – możliwości dochodzenia odsetek, powód nie udowodnił, że w ogóle nabył wierzytelność, przysługującą (...) Spółce Akcyjnej w W. względem pozwanej. Pomimo zobowiązania, powód nie przedstawił czytelnej kopii umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17.10.2012r.

Bezspornym było, że pozwana była abonentem (...), jednakże powód nie wykazał, że ciążył na niej wymagalny dług względem tego podmiotu, w wysokości dochodzonej pozwem, ani, że stał się jego następcą prawnym pod tytułem szczególnym. Dowodem na tą okoliczność w żadnym razie nie może być „częściowy wykaz wierzytelności“ (k-22v.), który, jako niepodpisany, nie stanowi nawet dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Z samego zaś faktu, że strona powodowa sporządziła dokument, w postaci zawiadomienia o cesji wierzytelności, adresowany do pozwanego, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanej w ogóle istniała, tym bardziej jej wysokość. Powód nie wykazał, aby owo „zawiadomienie“ w ogóle zostało doręczone pozwanej, w taki sposób, że mogła się ona zapoznać z jego treścią. Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dokumentów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa działała przez profesjonalnego i doświadczonego w takich sprawach pełnomocnika. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika (art. 210§1 kpc). Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.